

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Călătoria regală în Basarabia și Bucovina(II).

Prof. Neculai MOGHIOR

A doua zi, 21 mai 1920, după ceremonia de pomenire a eroilor oficiată la Catedrala din Chișinău, autoritățile locale au oferit un nou prânz de gală la care, regele Ferdinand I a rostit următorul toast:

„În urma înălțătoarei slujbe ce s-a săvârșit astăzi în marea catedrală a Chișinăului pentru odihna sufletelor celor morți pentru patrie în războiul din urmă, simt de a Mea sfântă datorie să le aduc și Eu aici prinosul sentimentelor Mele de recunoștință. Împreună cu scumpa Mea armată, care-și împlinește cu atâta simț patriotic rolul său binefăcător de strajă neadormită a liniștii și ordinii, pe care le-a adus în ținutul acesta, să ne unim cu toții graiul nostru în cinstirea ostașilor morți pentru Țară și să strigăm: Sfântă să ne fie a lor amintire!

Chemat să iau moștenirea aceluia care prin vitejia ostașilor de la Plevna a făurit independența României de ieri și Coroana de oțel a Regatului, în cursul anilor am avut fericirea să cunosc inima acestui popor și am reușit să fac din năzuințele lui crezul Meu. Și ce era crezul acesta? Era că nici o putere din lume nu ar fi în stare să împiedice ceea ce era scris în cartea neamului românesc, că va veni un timp când toate ținuturile locuite de români vor fi iarăși întrunite sub același sceptru. Această necesitate istorică, pregătită cu jertfa de sânge a eroilor de la Mărăști, Oituz și Mărășești a fost înțeleasă de oamenii cu inimă românească din Basarabia, când s-au întrunit spre a proclama în mod solemn că hotarele politice alcătuite de oameni nu mai au putere atunci când legăturile de sânge și de suflet cer în mod imperios ca ele să dispară înaintea cerințelor etnice, în virtutea principiului naționalităților, a cărui îndreptățire a fost recunoscută de lumea întreagă.

Cei care în 1918 au venit la Iași pentru a-Mi aduce vestea aceasta îmbucurătoare, că fiica iubită care a fost dată ca jrtfă unui stăpân de alt neam, a revenit de bună voie la vatra strămoșească, s-au întors cu inima plină de veselie, căci au putut simți cât de adâncă, cât de caldă este dragostea unei mame către copila sa.

A venit apoi izbânda marilor puteri cu care s-a aliat România și urmarea fericită a acestei izbânzi a fost consfințirea revenirii Basarabiei la căminul părintesc.

Venind astăzi să petrec în mijlocul Basarabenilor, le aduc întărirea sentimentelor de dragoste și inima Mea saltă de bucurie când văd că toți, dar toți, ne aduc Mie și Reginei prinosul lor de dragoste și încredere.

Aceste dovezi le primsc ca o legătură sfântă și ca o mărturisire prețioasă că toți locuitorii acestui ținut al Moldovei din timpurile străbune au recunoscut dreptatea hotărârilor unei puteri mai mari decât combinațiile oamenilor celor mai iscusiți, pentru că ceea ce Dumnezeu a legat uneltirile omenești nu pot desface.

Aceeași dragoste se revarsă din inima întâiului Rege al României întregite asupra tuturor fiilor săi, oricărei legi, oricărui neam ar aparține ei; de aceea el are nu numai nădejdea dar și dreptul de a crede că voi toți fiii aceluiași ținut care intră în hotarele firești ale neamului român întregit pentru vecie, vor răspunde cu cedință la datoriile lor de cetățeni și vor lucra mână în mână pentru binele obștesc întru propășirea scumpei noastre patrii: România Mare. Așa să fie!”(172)

Ofițer de carieră, călit în focul Primului Război Mondial, capul oștirii române, regele Ferdinand I s-a întâlnit, la 22 mai 1920, cu cadrele de comandă ale armatei române din Chișinău, în fața cărora a rostit aceste puține dar pline de esență cuvinte:

„Mulțumesc din toată inima pentru mărturisirea sentimentelor de credință ale armatei, care și-a îndeplinit aici cu prisosință greaua misiune ce i s-a încredințat. O parte dintre ofițerii prezenți ați avut fericirea să fiți printre cei dintâi, care la chemarea poporului moldovenesc, amenințat de vântul rău al răscoalei, ați intrat în acest șinut, fala vechii Moldove în veacurile trecute, atât prin bogăția sa, cât și prin vrednica sa populație română, care ținea strajă la această margine a țării. Ați venit ca frați și apărători, iar nu ca niște cuceritori, și v-ați îndeplinit chemarea aducând aici ordinea și disciplina. Dar ați avut și altă grea însărcinare, anume de a câștiga inimile populației locale pentru patria mamă. Munca depusă de armata Mea pentru învățământul populației în școalele de adulți merită toată lauda. Pentru a duce și mai departe această operă de apropiere a sufletelor vă mai dau un sfat, asupra căruia stăruiesc din toată inima: Siliți-vă în tot felul ca oriunde se arată unul din voi să faceți cinste numelui de ofițer român și printr-o atitudine demnă și corectă să se învedereze că sunteți purtătorii ordinii și ai cinstei, căci după cum veți ști să vă înfățișați noilor Mei supuși, în aceeași măsură veți fi apreciați și voi, și împreună cu voi, întreaga noastră armată și întreaga țară.

Vă mulțumesc din toată inima pentru tot ceea ce ați lucrat până acum urându-vă și de aici înainte spor bun la muncă și sănătate! Să trăiască scumpa noastră armată!”(173)

Călătoria suveranilor României s-a continuat în sudul Basarabiei, la Akerman, Șaba, Basarabeasca, Bolgrad, Reni. La Șaba, o renumită zonă de podgorii, locuită de coloniști elvețieni, francezi, germani, polonezi, ruși și bulgari, a fost un moment în care iarăși s-a putut remarca spiritul de cumpătare al regelui Ferdinand I, așa cum amintește și politicianul Grigore Trancu-Iași, ministru al Muncii în guvernul din acea perioadă:

„La Șaba regiune viticolă, eram în casa unui elvețian de acolo când, un mare podgorean francez vine și-mi spune ca să rog pe Majestatea Sa Regele să-i viziteze pivnița. Supun rugămintea Majestății Sale; regele a fost de acord. Distanța era mică. Ajungem la via podgoreanului francez, ne coborâm în pivnița decorată cu covoare și lampioane. Podgoreanul scoate o sticlă de șampanie, de fabricație proprie, o așează pe un poloboc, care ținea loc de masă, și ne oferă câte un pahar din delicioasa băutură.

Regele, după ce a băut paharul, mă întreabă:

- Ai mai băut vin în pivniță, domnule ministru?

- Nu, Majestate.

- Aici bei, bei și când ieși afară, capul merge într-o parte și picioarele într-alta. Hai să plecăm!”(174)

La 17 iunie 1920 a avut loc ceremonia de investitură a Mitropolitului Nicolae al Ardealului, prilej cu care regele Ferdinand I a rostit următoarea cuvântare:

„Înalt Preasfințite Părinte,

Cu deosebită bucurie am întărit alegerea Înalt Preasfinției Tale în scaunul Mitropoliei Ortodoxe a Ardealului și potrivit vechilor datine sunt fericit a-ți înmâna cârja mitropolitană.

Din timpurile slăviților voievozi, care întindeau stăpânirea asupra ținuturilor de peste Carpați, unde și-au revărsat atâtea binefaceri creștinești, pentru întâia oară mitropolitul românilor ortodocși de peste munți primește toiagul său arhipăstoresc din mâinile Regelui tuturor Țărilor Românești pe veci unite.

Să mulțumim Atotputernicului că ne-a învrednicit să trăim în aceste timpuri de mărire dar, totodată, să-l rugăm cu smerenie a ne întări sufletele după măsura acestor vremi. Căci dacă ținta nemuritoriului Andrei Șaguna, pe scaunul căruia Te-ai înălțat, a fost ca mitropolia neatârnată, înființată de dânsul, să cuprindă pe toți ortodocșii din Ardeal și Bucovina, nouă ne-a fost dat să-i vedem adunați într-un singur mănunchiu de la Nistru la Tisa și din munți până la malul Dunării și al Mării.

Minunea visată de strămoși s-a îndeplinit, dar datoria noastră este să ne arătăm vrednici de însemnătatea acestor momente istorice. Și precum biserica noastră națională a fost cheagul unității sufletești în trecutul atât de apăsător, tot așa trebuie să fie, și în mai multă putere, acum când se așează temeliile României întregite.

În acest scop, cuvântul de ordine care trebuie să ne însuflețească este acesta: să ne apropiem de popor pe toate căile și în toate zilele vieții noastre. Între aceste căi, aceea a bisericii și a credinței stă deasupra tuturor, pentru că sub aripile binefăcătoare ale bisericii se adăpostesc sufletele noastre. Ea ne întâmpină la intrarea noastră în viață, ea ne petrece când am închis ochii pe vecie, ea ne binecuvântează în ziua cea mai sfântă a tinereții noastre și tot ea ne mângâie și ne întărește în ceasurile cele mai grele ale traiului nostru pe pământ.

Însuflețirea cu care ai fost întâmpinat din partea tuturor cu prilejul sfințirii arhieriei, în marea catedrală a Sibiului, este semnul cel mai vădit al încrederii că vei răspunde pe deplin la înalta chemare de păstor sufletească al creștinilor ortodocși de peste munți.

Din toată inima vă mulțumesc pentru mărturisirile de dragoste și devotament ce ne-ați arătat Reginei, Mie și Familiei Mele, urându-vă mulți ani de fericită și rodnică arhipăstorie.”(175)

O adevărată definiție a nobilei misiuni de instructor și îndrumător, pentru subordonații săi, a viitorului cadru militar precum și un cod de bună conduită a acestuia sunt relevate în cuvântarea rostită de suveranul român la 1 iulie 1920, la întâlnirea de la Școala Militară de Ofițeri de Infanterie, din Dealul Spirii (str. Izvor 137, în fața actualei clădiri a Ministerului Apărării) cu absolvenții Școlilor pregătitoare de ofițeri:

„Am ținut să asist astăzi la sărbătorirea ieșirii voastre din școală, a tinerilor ofițeri, și pot zice, ieșirii din casa părintească care v-a găzduit cu inimă caldă și în care ați găsit povețele cele mai frumoase pentru viața publică în care pășiți astăzi.

Ziua de azi este o zi de mare însemnătate pentru voi, căci de acum înainte vă luați zborul în frumoasa, dar greaua carieră ce v-ați ales. Fiți în viața voastră de ofițeri, adevărați bărbați, pășiți în ea cu toată dragostea și cu toată însuflețirea inimilor voastre tinere, păstrați frumoasele iluzii cu care ați îmbrățișat cariera, pentru ca la nevoie, când greutăți vi se vor pune în cale, tocmai aceste iluzii să vă dea puterea de a trece cu ușurință peste ele.

Din acest moment aveți dreptul la onoruri din partea subalternilor voștri. Nu uitați însă nici o clipă că aceste onoruri și drepturi ce vi le dă titlul de ofițeri ai armatei române vă cer și îndatoriri mari. Aduceți-vă aminte de jurământul de credință ce l-ați depus când ați pășit pe pragul acestei școli și arătați-o acum prin modul cum veți ști să vă faceți datoria.

Fiți pildă de exactitate, căci numai astfel o puteți pretinde de la subalternii voștri. Marea și greaua răspundere a pregătirii cotingentelor armatei apasă pe umerii voștri, instructori ai tineretului de astăzi. După cum veți ști să vă prezentați, ca conducători, în aceeași măsură veți culege fructul muncii voastre.

Pentru a vă numi însă cu drept cuvânt buni conducători este necesar mai întâi să dați singuri dovadă de disciplină. În voi să se oglindească exemplul pentru cei care sunteți chemați să-i conduceți, și să păstrați adânc săpat în inimile voastre acest sentiment al disciplinei, nu numai la datorie dar și în societate.

Calitatea de competență a instructorului este de a câștiga încrederea subalternilor săi prin pilda și influența educativă și morală ce o exercită asupra soldatului.

Fiți nu numai superiori ci și prietenii și părinții soldaților ce-i veți comanda.

Ocupați-vă de păsurile lor și veți vedea cum le veți câștiga sufletele. Feriți-vă de a-i întâmpina cu vorbe grele și mai ales cu pedepse neregulate.

Vă mai sfătuiesc să rezistați cu îndârjire numeroaselor ispite ce veți întâmpina în lungul drum al carierei voastre. Opuneți-vă tentațiunilor cu toată bărbăția, căci un pas greșit vă poate surpa temelia prăbușindu-vă.

Feriți-vă de viciul jocurilor de cărți care degradează uniforma ofițerului și din care naște lăcomia care nu trebuie să existe în armată.

Nu voiesc a vă spulbera iluziile cu care intrați în carieră, păstrați-le, căci ele sunt expresiunea inimei entuziaste și entuziasmul nu trebuie să lipsească.

Toate urările Mele vă însoțesc în drumul vostru și am ferma convingere că armata va putea fi mândră de noua promoțiune de ofițeri și excelenți instructori.

Acum strigați cu toții: Să trăiască scumpa noastră armată! ”(176).

A doua zi, 2 iulie 1920, pe vechiul Hipodrom, aflat pe terenul din fața fostului Club Steaua, a avut loc ceremonia de depunere a jurământului de către recruții din Basarabia și Bucovina. Cu acest prilej, regele Ferdinand I a rostit următoarea cuvântare:

„Dragi ostași din ținuturile basarabene și bucovinene, iarăși alipite la patria mamă. Cu vie mulțumire către Dumnezeu Atotputernicul, care ne-a condus brațul ca să înfăptuim ceea ce de veacuri era dorul fiecărei inimi românești oriunde bătea ea , și cu mare bucurie vă găsesc azi aci, în ziua de sărbătoare în care, prin jurământ, v-ați legat pentru apărarea Patriei și Tronului în fața lui Dumnezeu și a acestor drapele care au condus oștirile noastre, ca să vă scape pe voi de o stăpânire care nu era românească și să vă aducă iarăși la sânul mamei care este România Mare.

Când v-ați legat prin jurământul acesta, cu inimă și trup către Țară, ați intrat într-o nouă familie, care este brava oștire românească.

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 7 (23)/ IULIE 2022

Zi mare și frumoasă este când prin depunerea jurământului, soldatul intră în familia mare a fraților ostași, căci de aici înainte el este adevărat ostaș român, bucurându-se de toate drepturile și trebuind să facă față la toate îndatoririle.

Și care sunt acele îndatoriri? Să fiți frați de inimă și de sânge, să fiți gata să apărați aceea ce este mai scump: căminul vostru, Țara și Patria noastră, Regele și Dinastia voastră și toate acestea din toate uterile și cu tot sângele vostru.

Gândiți-vă întotdeauna că sus în ceruri este un ochi părintesc, care vă privește în orice clipă; gândiți-vă ca să nu pășiți greșit, ci să apucați drumul cinstei și statorniciei ca orice bun ostaș român.

Atunci veți căpăta nu numai încrederea, dar și iubirea șefilor voștri care vă vor primi și vă vor îngriji ca pe copiii lor, căci oștirea românească este o familie mare, care are legături tari și sfinte între membrii ei, legături constatate în mersul războiului național și cae constau ca toți să se jertfească pentru unul, unul pentru toți și toți la rândul lor pentru Patria lor iubită.

Venirea voastră în Capitala României întregite mai formează cheagul cel mai puternic pentru unirea în veci a tuturor Țărilor Românești. Prin serviciul ce-l faceți aci, în vechile și glorioarele regimente, înfăptuiți și mai trainic unirea sacră, care cuprinde pe toți fiii României Mari în interiorul acelorași hotare și sub același acoperământ.

Cu nădejde mă uit la voi și am convingerea că voi găsi în voi, astăzi și în viitor, ostași buni și vrednici, care cu credință nestrămutată și cu jertfa vieții lor își vor dervi Țara și Patria românească.

Și acum cu toții împreună să strigăm:

Trăiască scumpa noastră oștire românească!"(177).